

Ἀραδιάζει κορίτσι - παιδιά (γεννᾷ συνεχῶς) κοιν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. Καὶ ἀμτβ. τάσσομαι εἰς σειρὰν Στερελλ. (Κλών.): Ἀράδιασαν τὰ γίδια. Συνών. φρ. *μπαίνω 'ς τὴν ἀράδα*. β) Ἀμτβ. προβαίνω, προχωρῶ συντεταγμένους εἰς σειρὰν ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,73: Ποίημ.

Ἀράδιαζε ἀπὸ διάρραχο μικρὸ κοπάδι καὶ ἄσπρο καὶ κᾶπου ἀκούοταν σαλαγή, κᾶπου βραχνή φλογέρα.

γ) Ἐνεργ. καὶ μέσ. πηγαίνω που καὶ ἐπιστρέφω καὶ πάλιν πηγαίνω, *πηγαίνοέρομαι* εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Κλών. Λεπεν.) Σάμ. κ.ά.: Ἀραδιάζουμι 'κεῖ ὅλ' μέρα Λεπεν. Ἰκεῖ 'ς τοῦ πλατάν' ἀραδιάζ'νι οὐ κόσμους Αἰτωλ. Ἀραδιάζ'νι οἱ μέλ'σις αὐτόθ. Ἀραδιάζ'νι τὰ μιρμήγκια αὐτόθ. Τί ἀραδιάεις ἀπάν' κ'ι κάτ'; Κλών. Πόσον κιρὸ ἀραδιάστ'κα! (πόσες φορὲς ἐπῆγα καὶ ἐγύρισα χωρὶς νὰ κάμω τίποτα!) Σάμ. Ξέφραγο ἦταν τὸ χτήμα καὶ ἀράδιαζαν οἱ στρατοκόποι μερόνυχτα ΑΚαρχαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 77. 2) Συνείρω, συναρμολογῶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231: Ἀραδιάζω φλιρία (φλω-ριὰ) Κερασ. Ἀραδιάζω τὸ τεζπίχιν (κομβολόγιον) αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἐκλαψε ἀπαρηγόρητη τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀράδιασε τὸ λείψανο 'ς δλόχρυσο σιντόνι

(βραχυλ. ἀντὶ τὰ μέλη τοῦ κομματιασμένου λειψάνου) ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. 3) Τάττω κατ' ἀραιὰ διαστήματα, ἀραιώνω Κρήτ.: Ἀράδιασέ τα νὰ τὰ δῇ ὁ ἥλιος, γιατί θ' ἀργή-σουνε νὰ ξεραθοῦνε. 4) Μετρῶ Ἀθῆν.: Ἀράδιασε τὰ πεπό-νια καὶ πές μου πόσα εἶναι. 5) Κατανέμω τι εἰς ὥρας ὠρι-σμένας, ἐπὶ ὕδατος Λεξ. Δημητρ.: Ἀράδιασαν τὸ νερό.

6) Βαδίζω κατ' εὐθείαν γραμμὴν Ἀστυπ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀφηγοῦμαι, λέγω (κυρίως κατὰ σει-ρὰν) κοιν.: Κάθισε καὶ μᾶς ἀράδιασε ὅσα εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Καθὼς εἴμαστε ὅλοι μαζωμένοι μᾶς ἀράδιασε ἀρκετὰ παρα-μύθια. Μᾶς ἀράδιασε ἓνα σωρὸ λέξεις κοιν. || Ποίημ.

Βολές μὲ κάνει νὰ γελῶ, βολές ν' ἀναστενάζω, βολές νὰ κλαίω καὶ βολές τραγοῦδινα ν' ἀραδιάζω

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,13.

Ἔνα ὁπερ'νὸ ποῦ ἀράδιαζε τέτοιους καημοὺς 'ς τ' ἀστέρι ὁ ἔρωτεμένος ὁ βοσκὸς γεμμένος 'ς τὸ ραβδί του

κ' ἔκρυβε 'ς τὰ δυὸ χέρια του τὰ μάτια του ποῦ κλαίγαν αὐτόθ. 2,70. β) Ἐκφέρω λόγους ἐπανειλημμένους, συνή-θως ἐπὶ ὕβρεων, ἀρῶν, ἐπιπλήξεων κττ. σύνθηθ.: Τῆς ἀραδιάζει κατάρες. Τόση ὥρα τοῦ ἀραδιάζει! (ἐνν. βρισιές, ἐπιπλήξεις κττ.) Τῆς ἀράδιασε ἓνα σωρὸ! σύνθηθ. Ἄμα μ' ἀνεγάζουνε, ἀραδιάζω ἓνα σωρὸ εὐκέες! (ἀντὶ κατάρες κατ' ἀντίφρασιν) Νάξ. 2) Ἐπιπλήττω Ἡπ. Θράκ. (Ἀδρια-νοῦπ.) Κωνπλ. κ.ά.: Ἄν τὸ μάθη ἡ μητέρα μου, θὰ μ' ἀρα-διάσῃ Κωνπλ. Μὲ ἀράδιασαν ὅπου δὲν ἤρθα γλήγορα Ἡπ.

β) Ὑβρίζω Ἡπ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Τὴν ἀράδιασε Ἐρμούπ. 3) Κατηγορῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Πβ. ἀραδίζω.

ἀραδιακός ἐπίθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. —Λεξ. Γαζ. (λ. εἰκαῖος).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιακός.

Τυχαῖος, συνήθης, οὐχὶ σπουδαῖος: Ἀραδιακὴ γ'ναῖκα (συνών. γ'νναῖκα τῆς ἀράδας) Αἰτωλ. Πβ. ἀράδα Α 1.

ἀραδιάρης ἐπίθ. Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμ. 9.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ γινόμενος κατὰ σειρὰν: Ἀραδιάρικο σφάζιμο.

ἀράδιασι ἢ, ἀμάρτ. ἀράδιασ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λε-πεν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

1) Δίοδος, διάβασις ἐνθ' ἀν.: Νὰ βουλὰ ἀπ' αὐτοῦ εἶχι ἀράδιασ' οὐ κόσμους Αἰτωλ. Νὰ πάτι νὰ βρῇτι στράτα γι' ἀρά-διασ' αὐτόθ. Δὲν τὸν κάνον ἀράδιασ' τοῦ χουράφι μ' (δὲν ἐπιτρέπω εἰς τὸν κόσμον νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ) αὐτόθ. Συνών. ἀράδι 3, ἀράδιοι, μπατή, περασά, πέρα-σμα, πόρος. 2) Ἡ μετάβασις εἰς τόπον καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐπάνοδος ἐνθ' ἀν.: Ἰκάμαμι τρεῖς ἀράδιασις 'ς τοῦ μαγαζι Λεπεν.

ἀράδιασμα τό, κοιν. ἀράδιασμα Πόντ. (Οἰν.) ἀρά-δᾶγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

Ἡ κατὰ σειρὰν τοποθέτησις ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀράδιασμα τῶν καρεκλῶν κοιν.

ἀραδιαστὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδιαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Κατὰ σειρὰν: Ἀραδιαστὰ νὰ περνᾶτε Κρήτ. Ἐβαλαν τὰ κατσικάκια ἀραδιαστὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Ποίημ.

Ἐπῆρ' ἀράδα τὰ χωριά καὶ ἀραδιαστὰ τὴ χώρα

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 18. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β 1.

ἀραδιαστός ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω.

Ὁ κατὰ σειρὰν τεθειμένος σύνθηθ.: Ἐνας ἄξιος ζευγο-λάτης κεντοῦσε δυὸ γερά βόδια καὶ πήγαινε πέρα δῶθε καὶ ἀνοίγε 'ς τὸ διάβα του ἡ γῆς αὐλάκια μεγάλα, πλατὰ καὶ ἀρα-διαστὰ ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 68. Τὸ μελαγχολικό, βαρὺ χτήριο σείεται συνθέμελο κ' ἓνα βαρὺ ἀγκομαχητὸ βγαίνει ἀπὸ τ' ἀραδιαστὰ, καμπισμένα παράθυρα, ἀπὸ τοῖς βαρεῖς σιδερό-πορτες ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 7. || Ποίημ.

Πετῖνε ἐκεῖνο καὶ γοργὸ μὲ τὸ νερὸ γυρνάει

καὶ τὸ σταλάζει ἀνάλαφρα 'ς τ' ἀραδιαστὰ κομμάτια

κ' ἐκεῖ ποῦ πέφτει τὸ νερὸ κολλοῦν καὶ ζωντανεύουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,231.

Εἶδες σταφίδ' ἀραδιασιὴ μὲ προσοχή 'ς τ' ἁλώνι,

ὅταν βροχὴ ἀγρονιστικὴ προδοτικὰ πλακώνῃ;

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 26.

ἀράδιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδιαστός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλα-βόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ κατανεμόμενος καθ' ὠρισμένας ὥρας: Ἀρά-διαστο νερὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀραδίζω πολλαχ. ἀραδίζον Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσο. Θράκ. (Κομοτ. κ.ά) Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Δεσπότη. Καστορ. Καταφύγ. Νιγρίτ. Σέρρ.) Σάμ. κ.ά. ῥαδίζω Ἡπ. Πελοπ. (Οἰν.) ῥαδίζον Μακεδ. (Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀράδα).

1) Βαδίζω ἡρέμα καὶ διὰ μικρῶν βημάτων πρὸ πάν-των κατ' εὐθείαν γραμμὴν, βηματίζω, συνήθως ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων, ὅταν ἀρχίζουν νὰ βαδίζουν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων στηρίζοντα τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτῶν ἢ βαδίζουν ἐπιλαμβανόμενα τῶν ἀνακλίντρων, καθισμάτων κττ. Θράκ. (Κομοτ.) κ.ά.: Τοῦ παιδὶ ἀρχίν'σι ν' ἀραδίζ' Κομοτ. Συνών. φρ. *κάνω στράτα*. β) Περιδιαβάζω, περιέρχομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκιουβ.): Οἱ δεῖνα ἀραδί-ζοντ Γκιουβ. 2) Προχωρῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θεσο. Μακεδ. (Δεσπότη. Νιγρίτ. Πάγγ. Σέρρ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Δὲν πάν οἱμά, δὲν πάν μακρὰ, κουνιὰ 'ς τοῦ παρακκλήσι οὐ μαῦρους του σιαμάτοι καὶ πρὸ δὲν ἀραδίζει

